

delene paa sin Side, og at der ikke sker nogen virkelig effektiv Kontrol fra Bankens Side gennem denne Mand, men at omvendt den Bankdirektør, der er fælles for Banken og Selskabet, er Garant overfor Banken, derigennem frister Banken til at udvide sine Forpligtelser overfor det paagældende Selskab i alt for farlig Grad og saaledes roder sig ind i saadanne Vanskeligheder, som f. Eks. Landmandsbanken kom i overfor Transatlantisk Kompagni. Det maa ogsaa være gør ligt for en Bank at kontrollere de Kunder, den financierer, altsaa ogsaa de Selskaber, den financierer, paa mange andre Maader. Det er jo overhovedet Bankernes Kunst at føre denne Kontrol, og den skal først og fremmest føres gennem Indseende med deres Regnskaber. Det kan ikke nytte noget at have en Bankdirektør siddende i et Repræsentantskab, navnlig da, som det har vist sig, disse Repræsentantskaber i Almindelighed ikke ved Besked, ikke er i Stand til at føre en Kontrol, ikke gider føre Kontrol eller mangler Lejlighed til at føre Kontrol. Efter de Erfaringer, vi har indhøstet, er vi jo ikke saadan synderlig imponerede af den Evne til at kontrollere, som Bestyrelsesmedlemmer i Aktieselskaber har vist sig at være i Besiddelse af, og det samme gælder selvfølgelig lige saavel en Bankdirektør; naar en Direktør for Privatbanken kommer ind i Burmeister & Wains Bestyrelse eller Det Forenedes Bestyrelse, maa man ikke tro, at Privatbanken derved erhverver sig et nøje Kendskab til vedkommende Aktieselskabs Drift i Enkelthederne. Det kan gøres paa mange andre Maader ganske anderledes effektivt. Jeg vil endog paastaa, at naar Banken har sin Direktør siddende i Aktieselskabets Bestyrelse, bilder den sig ind at have en virkelig effektiv Kontrol, men har den ikke. Naar den derimod ikke har nogen af sine Folk siddende i vedkommende Selskab, saa gør den det, som altid er en Banks naturlig Pligt og Skyldighed, og som den gør for sin egen Skyld overfor enhver Kunde: nøje at følge hans Forhold, og er det et stort Aktieselskab, skal dets Regnskaber jo være let tilgængelige. Det er den Kontrol, der virkelig bør føres.

Det andet Spørgsmaal er Bestemmelsen i § 12 om, at den enkelte Kunde ikke maa faa en overdreven Kredit. Det har jo vist sig, at en af Grundene til, at en Bank bryder sammen, er, at den enkelte Kunde i overmægtig Grad faar Kredit. Dette kunde man egentlig have vidst i Forvejen, thi gennem al europæisk Bankhistorie, og al amerikansk

Bankhistorie kan jeg tilføje, altsaa i alle tidligere Tidens Bankhistorie har det Gang paa Gang vist sig, at det saa at sige altid er Hovedaarsagen til en Banks Sammenbrud, at en enkelt Kunde, et enkelt stort Aktieselskab eller Erhvervsforetagende efterhaanden faar en uforholdsmæssig stor Kredit. Derfor synes jeg, det er rigtigt, at Handelsministeren har taget Sigte paa dette. Jeg ved ikke, om netop Tallet 35 pCt. skulde være det rigtige. Man spørger uvilkaarlig sig selv, naar man faar et saadant Tal stukket ud: Hvorfor 35? Hvorfor ikke 45, hvorfor ikke 20, hvorfor ikke 33? Der er altid nogen Vilkaarlighed i en saadan Talgrænse. Bedre og naturligere vilde det maaske være at lade Bankinspektøren have et mere effektivt Indseende, saaledes at han kan begrænse det. Jeg vil indrømme, at naar man overhovedet vil gaa den Vej — og det er i og for sig slet ikke nogen daarlig Vej —, at man, i Stedet for at have saa mange skematiske Lovbestemmelser, giver Bankinspektøren stor Myndighed til at følge Bankernes Drift og gribe ind og sige: Nej, den Kunde er der saa stor Sikkerhed for, at ham kan du betro en meget betydelig Del, men den Kundes Tilgodehavende maa du se at reducere, for det bliver for farligt at have saa store Midler engagerede i ham — skal vi ind paa denne Udvikling, vil en enkelt Bankinspektør slet ikke forslaa overfor det store Antal Banker, vi har her i Landet. Men det er maaske alligevel den Vej, vi skal ind paa, og jeg gentager, at Bankkommissionens Beretning belærer os om, at der trænges afgørende til nye Regler paa dette Punkt.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Krisefond skal jeg udtale, at jeg for mit personlige Vedkommende egentlig anser det for en Tanketorsk. Det er den enkelte Bank, der skal sørge for at anbringe sine Midler saa likvidt og solidt, at derigennem Sikkerheden er til Stede, og det vilde være en skæbnesvanger Sovepude at give daarligt eller letsindigt ledede Banker, at de kunde lade være at handle bankmæssigt, for skulde det knibe, var der altid en Krisefond at gribe til. Nej, selve Spørgsmaalet om Soliditet og Likviditet skal netop afgøres indenfor den enkelte Bank, og jeg vil derfor haabe, at man aldrig nogen Sinde her i Landet kommer til en saadan Fond.

Derimod ser jeg med Tilfredshed, at Handelsministeren agter eventuelt at inddrage de som Andelskasser organiserede Pengeinstitutter under det offentliges Tilsyn. Jeg tror, det er i høj Grad nødvendigt. Ellers vil vi udsætte os for højst ubehage-